

Pesmi

Marko
Pavček
(1958—1979)

*

Zvezda. Gledaš jo, večno.
Tedaj se utrne.

PESEM to je vse kar imam
ne več ne manj
to je vse kar želim
življenje brez rim

*

Pesem je, če si vesel in poješ vesele pesmi.
Pesem je, če si žalosten in poješ žalostne pesmi.
Pesem je, če si zaljubljen in poješ zaljubljene pesmi.
Pesem je, če si obupan in poješ obupane pesmi.
Pesem je, če si pijan in poješ pesmi pijancev.
Pesem je, če se smejiš in se pesem smeje s teboj.

Pesem je, če skozi meglo pogleda sonce in te poljubi.
 Pesem je, če si srečen in glasno zavriskaš, da te vsi slišijo.
 Pesem je, če vidiš zvezdo, ko se utrne.
 Pesem je, če najdeš biser v školjki ali če ga ne najdeš.
 Pesem je, če je tvoja deklica srečna.
 Pesem je morje, je vino, so vesele oči,
 pesem je kruh, je sol, je solza na licu,
 pesem je nasmeh, je poljub, je stisk roke,
 pesem je srce, če ga imaš.

!

Jaz čutim verze! Jaz čutim verze!

Vsak verz ima
 nosilnost železne traverze,
 mogočno trdnost betona,
 Rušilno moč ekrazita!
 Z elektriko vsaka je črka nabita!
 Besede so kot razbeljeno jeklo.
 Verzi želijo, da bi te opeklo!
 Vsak verz ima
 v sebi milijone eritrocitov,
 roke, krvave od boja,
 vonj po bencinu, dih stroja,
 neskončnost obstoja!

Jaz ljubim verze! Jaz ljubim verze!

SANJAČI Mimo življenja stopajo sami.
 Trudno počasen jim je korak.
 Mirno, kot v nekakšni omami
 nogé nezavedno poljubljajo tlak.

*

pisal bi ti lepe pesmi
 same pesmi o ljubezni
 pisal bi ti jih v dvojini
 pisal bi jih čisto zate

nikomur ne bi dal jih brati
 spravljal bi jih v tvoje srce
 da bi tamkaj zaživele
 da bi tamkaj šepetale
 šepetale zaplesale
 žrtvovale prepevale
 vztrepetale zajokale
 valovile se ljubile
 da bi tamkaj vse pomrle

rad imam sneg ki naletava

*

mojbog kako so radovedne prsi deklic
 s svojimi napetimi bradavicami neprestano zrejo v svet
 radovednice male skrivate se za jopami
 ampak kako čutite svojo prisotnost kako dobro se je zavedate
 tako nežne in neizbežne

to ni nobena pesem
 to je ena sama ljubezen

*

Na belo zasneženem pobočju klockota tvoje srce.
 Med kotaljenjem v dolino pa ostaja za njim
 rdeča sled šminke.

*

Zamolкло žari tvoja koža
 iz bron.

Za nemim jezikom nagona
 — roža.

/ _ _ _

Počasi se sanja o bronastih dneh
 razblinja.

Iz rože vzcveti disharmonija
 dveh.

BLUES To je blues, ki prihaja z nočjo.
 To je žalostni blues, najčudovitejša pesem.
 Pomirjujoče valovi po zraku, staplja se vame, me polni.

Napisan je z barvo večerne zarje na travnike tvojih oči.
 Šelestenje tvojih las mu je glasba,
 gib tvojih rok je nežni ples nanjo.

To je blues, ki prihaja z nočjo in traja na veke.
 Blues, ki ne pozna juter.
 Umirajoči blues, moja najljubša pesem.

Posvečam jo tebi, ki te najbolj ljubim.
 Pišem ti jo z vsakim pogledom, z vsako besedo in dihom,
 pišem jo na šarenico tvojega očesa,
 na srčiko tvojega srca.

To je blues, ki prihaja s teboj.
 Najčudovitejša pesem.

CAVALLERIA
 RUSTICANA

stari ata so se ravnokar vrnili z lova
 zdaj sedijo za pečjo in si bašejo čedro
 oča so zažveplali sode in sprašujejo po južini
 vsi smo zbrani za dolgo hrastovo mizo
 in družno zajemamo iz sklede ki so jo mati postavili pred nas
 res škoda da je vikend tako hitro minil
 mama nas že pelje domov

MUHE Nad omaro mi je pajek
 spredel mrežo.
 Pajki nam nosijo srečo.
 S pajki bodimo v dobrih odnosih.
 Pajki so naši bogovi.

Mreža je nežna.
 Če pihnem vanjo, vztrepeta.

Kot sreča.

in iz tvojih ust
bruhajoči konji

in iz tvojih vek
izjokane ptice

in iz tvojih dojk
izsesani veter

in iz tvojih rok
nepopito vino

in iz tvojih bokov
oplojeni nebes

in iz tvojih las
vzvalovljena trava

in iz tvojih stegen
snežno bela roža

in iz tvojih nog
vzkravela zemlja

in iz tvoje sreče
mir nemira poln

in iz nemira vzcvetajoči dan
in iz dneva rahlo trepetanje

in iz trepetanja
(ves miren in ves tvoj)

črn lep cigan

*

Skozi prazni votlini
tvojih oči
sem jokal
in solze so do vrha
napolnile tvojo lobanjo.

Zven
njihovih valovanj
ob golo kost
je povzročil
čudovito melodijo.

In sinja pesem
je zakrvavela
in solzé
so počrnele.

In ko sem ti ponudil čarobni napoj
nisi imela ust.

*

Grenka zel je preslica
in kislá so drevesa.
Iz debla stopa deklica
luknjastega telesa.

Stoji pred tabo in strmi
v oči, da ti jih spije.
Potem iz lire nadrobi
prečudne melodije.

In plešeš in se ne zaveš
dokler ne vzide dan.
Ko z jutrom v novo cesto greš
si slep in star in sam.

*

Velika praznina je v meni.
Znotraj, ljubica, sem votel in pust.
Zato si tako zelo želim tvojih objemov,
zato sem lačen tvojih ust.

Lahko (morda prelahko) ti rečem: »Rad te imam.«
in ti ne lažem.
Lahko se smejim in ti povem par rim,
vendar mi zato ne bo laže.

Ničesar nimam, kar bi ti mogel dati.
 Megla, težka in gosta, se vleče po meni.
 Strun nimam več,
 na okvir pa je nemogoče igrati.

Vse to vem. A vseeno tako težko prenesem,
 da sem brez tvojih ust
 zgubljen in prazen in pust
 kot ta pesem.

*

ko tako odhajam
 navzdol navzdol navzdol
 ko z mirom v srcu
 ko z bonaco na obrazu
 ko z brezvetrjem v laseh

ko se mi prsti igrajo z dolgim lasom
 pobarvanim s kano
 ko dišim po poljubih
 ko dišim po tihem jutru
 ko v rosi umit

ko tako odhajam
 navzdol navzdol navzdol
 želim vedno tako odhajati
 biti vedno odhajajoč
 ko umirjen in tih in odžezan
 ko vedno v istem čistem jutru

ko tako odhajam—
 mi je lepo
 in v mislih pišem na steno
 stotisočkrat
 eno in isto (neizrečeno) besedo:
 BARBARA

BARBARA, BARBARA

*

Z vsako pesmijo me je manj.
Spraskam se v pesem. Počasi. Kos za kosom.
Bolečina je pekoča, a sladka.

Črna kri brizga iz verzov.
Pod nohti žari moje meso.
Z vsako pesmijo me je manj.

Pride čas, ko se postrgam vsegà.
Brez kože bom, brez oči,
brez krvi in žil,
brez mesa, brez kosti.
Brez srca.

Takrat bom najbolj popoln.